

Гырджикътъ, като си припомни добринѣтъ които дѣжеше на министра, повыка.

— Пашамъ! Сприся не пристѣпвай напредъ. Язжкъ е да загынешъ на права Бога и безъ нищо! рѣшени смѣда изиремъ всица.

И това го каза по турски.

— Долу орѣжіата! извика министрътъ, като неможѣ да и распознае гласѣтъ на Гырджика.

Мрѣтво мълчаніе наслѣди тѣзи думы.

Потрая нѣколко секунды.

Войскаритѣ имахъ вече подъ властѣтъ си труповеѣ на избитѣтъ и раненѣтъ въ сраженіето между злодѣйцыѣ и нехранимайковцыѣ.

На онзи часъ Стати окопытеѣ отъ зашеметяваніето издигнахъ си главѣтъ, отвори очи и сѣднѣ.

Ето единъ живъ, извикахъ войскаритѣ. — Хванѣте го! рече министрътъ.

Но щомъ съгледа раненѣтъ въ лицето.

— Ахъ хаирѣззино Воитиди! Ахъ убійцо! Ахъ бѣжинко, рече, ты пакъ паднѣ въ рѣцѣтъ на правосѣдіето. — О, Боже мой! Боже мой! подума Воитиди.

И Теодоръ Трипани чу тѣзи думы отъ прозорца на камѣтъ. Но туй муваніе тѣй разбѣркано виждаше му ся и противорѣчиво, защото не можаше да разбере, що има да е станѣло.

Внѣзъ отъ това и войскаритѣ непрѣстанно пристѣпвахъ напредъ тѣй що битвата гърды съ гърды ставаше не избѣжна.

— Прѣдайте ся! извика министрътъ.

— Назадъ отговорихъ съ единъ гласъ злодѣйцыѣ. — Палѣте, войскари! — Огънь, братѣя! . . .

И изгъриваніята отъ противоположныѣ станове ся кръстосахъ.